

odpovídají v dovolacím sdělení na tyto důvody druhé stolice tvrzením, že, kdyby neměl výraz »do osmé hodiny« významu druhou stolicí mu přiřkládaného, mohlo by býti i takové čištění chodníků pokládáno za opozdění, které by mohlo býti provedeno po čtvrté hodině ranní a že by domovníci musili na chodnících míti noční službu, že časové omezení — osm hodin — běže zřetel i na obecenstvo i na majitele domu a jejich zřízení. Tímto vývodem nedostává se však právnímu názoru druhé stolice nijaké podpory, neboť v souzeném případě, jak bylo zjištěno, udál se dovolatelčin úraz dne 11. března 1925 o čtvrt na osmou hodinu ranní, kteréhožto dne sněžilo se střídavou intenzitou od noci do půl deváté hodiny ráno, v sedm hodin ráno byla vrstva souvisle ležícího sněhu průměrně 1 cm vysoká, teplota byla + 1.38° C nejvyšší a — 4° nejnižší, a sníh zůstal ležeti, ve chvíli úrazu sníh nepadal, chodník byl prost sněhu, ale kluzký od náledí a nebyl posypán pískem. Nemůže tedy býti řeči o nočním konání služby domovnícké, uváží-li se, že dne 25. března 1925 vycházelo slunce již o 5 hod. 53 min. Ukládáno-li onou vyhláškou magistrátu (§ 12), že posypání chodníku má se státi co nejdříve a časně ráno, je to předpis zcela srozumitelný a určitý, neboť musí býti vykládán v souvislosti se hmotněprávními předpisy občanského zákona (§§ 1297 a 1299 obč. zák.), jakož i ostatními předpisy o náhradě škody. Předpokládá-li zákon v §u 1297 obč. zák. o každém, kdo má zdravý rozum, že může vynakládati tolik péle a pozornosti, kolik může jí býti vynaloženo při obyčejných schopnostech, musí vyhláška pražského magistrátu vykládána býti v tom smyslu, ba u spolužalované správkyně domu docela v přísnějším smyslu §u 1299 obč. zák. a dlužno usuzovati, že, když byl v souzeném případě v době dovolatelčina úrazu, ač sněžilo, chodník už sněhu prost, že měla podle zdravého rozumu splněna býti další povinnost správkyně domu, totiž posypání kluzkého chodníku říčním pískem, zajisté ještě před nastalou frekvencí, neboť si musila býti ve smyslu uvedených předpisů vědoma, že úkon ten je nutný proto, poněvadž jeho opomenutím ohroženy jsou zdraví a bezpečnost těla lidského, což je opomenutí podle §§ů 335 a 431 tr. zák. trestné. Byť i tedy magistrát přesně vymezil lhůtu, do které má býti vykonáno nařízené posypání chodníků, až do osmé hodiny ranní, nelze správkyni domu sprostíti zodpovědnosti za nedbalost, že chodník neposypala co nejdříve a časně ráno, než začne čilejší frekvence, a že s touto, zajisté přílišné námahy nevyžadující práci mínila snad sečkati až do nejzazší lhůty magistrátní vyhlášky.

Čís. 6725.

Nejde o žalobu podle §u 36 ex. ř., nýbrž podle §u 39 čís. 5 ex. ř., domáháno-li se nepřípustnosti exekuce proto, ježto nebyl dlužníku doručen exekuční titul.

Směnečný platební příkaz, jenž nebyl řádně doručen, není exekučním titulem a nestal se jím ani tím, že dlužník za exekučního řízení předsevzal jednání, z nichž by snad mohlo býti usuzováno na schválení předchozího řízení.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1927, Rv I 1753/26.)

Na základě směnečného platebního příkazu ze dne 24. května 1924 byla povolena proti pozůstalosti po Anně M-ové exekuce. Žalobu na vymáhajícího věřitele o nepřípustnost exekuce žalující pozůstalost opírala o to, že platební směnečný příkaz ze dne 24. května 1924, na jehož základě byla povolena exekuce, nebyl Anně M-ové doručen k vlastním rukám, že zpáteční lístek podepsán byl třetí osobou a že Anně M-ové osobně nebylo doručeno ani usnesení o povolení exekuce ani další usnesení exekučního řízení. **Procesní soud prvního stolu** žalobu zamítl. **Důvody:** Jest zjištěno, že směnečný platební příkaz nebyl Anně M-ové doručen k vlastním rukám, a není též prokázáno, že snad později Anna M-ová platební příkaz do vlastních rukou dostala. Dále jest zjištěno, že ani povolení exekuce, ani další usnesení vydaná v exekučním řízení nebyla doručena Anně M-ové k vlastním rukám, nýbrž ve všech případech doručení náhradním. Než přes to bylo žalobu (žalobní žádost) zamítnouti. Žaloba ve své podstatě obrací se proti platnosti směnečného platebního příkazu jakožto exekučního titulu z důvodu § 529 c. ř. s. první případ čís. 2 proto, že směnečný příkaz, kterým věc byla vyřízena a který má tvořiti exekuční titul, nebyl jí doručen, takže zůstala zákonně nezastoupena. Žalující nečiní však návrhu na prohlášení neplatnosti z důvodu zmatečnosti a neučinila ho výslovně ani za jednání a nemohl tedy soud vyhověti návrhu na zrušení exekuce, kterou ve smyslu §u 39 čís. 1 ex. ř. prosaditi dlužno; nehledíc ani k tomu, pokud by předběžné zkoumání podle §u 538 c. ř. s. snad mohlo odpadnouti, snad dodatečně při jednání mohlo býti provedeno a nehledíc ani k tomu, že žalující ani netvrdí ani neprokazuje zachování lhůty §u 534 první odstavec čís. 2 c. ř. s. **Odvolací soud** uznal podle žaloby. **Důvody:** Ve věci samé dlužno především přihlédnouti k obsahu žalobního spisu. Tento arcif' uvádí, že vznáší námitky proti exekučnímu nároku, leč z provedení žaloby jest zřejmo, že uplatňuje proti exekuci, že exekuční titul, směnečný platební rozkaz ze dne 24. června 1924 nenabyl právní moci, z čehož plyne, že žaloba, o niž jde, jest žalobou podle §u 36 ex. ř. Jest ovšem pravda, že námitky proti exekuci jest především uplatňovati rekusem, avšak, zmeškala-li strana povinná podati v čas rekurs, není jí tím zabráněno, by námitky proti povolení exekuce neuplatňovala žalobou podle §u 36 první odstavec ex. ř. jak tomu jest v souzeném případě. Jest zjištěno, že směnečný platební příkaz nebyl žalované Anně M-ové k vlastním rukám doručen, nebyl tedy v době, kdy uhražovací exekuce byla povolena, pravoplatným a schází tu tedy předpoklad pro povolení exekuce po rozumu §u 7 ex. ř. Když tomu tak, pak byla exekuce povolena neprávem, a právem domáhá se odvolatelka jejího zrušení. Názoru prvního soudu, že tu jde o žalobu ve smyslu §u 529 c. ř. s., přisvědčiti nelze proto, že předpoklady pro tuto žalobu podle §u 529 c. ř. s. nejsou splněny.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Co do právního posouzení věci nesdílí dovolací soud právní názor odvolacího soudu, že jde o žalobu podle §u 36 ex. ř., třeba že ji žalob-

kyně v odvolání za takovou výslovně označuje. Z citace §u 7 druhý odstavec ex. ř. v §u 36 ex. ř. jest zřejmo, že toto zákonné ustanovení má na zřeteli jiné skutečnosti, na nichž závisí splatnost a vykonatelnost nároku, než je doručení exekučního titulu. Žaloba dle své prosby směřuje k tomu, by byla prohlášena za nepřipustnou exekuce povolena na základě směnečného platebního příkazu ze dne 24. května 1924, usnesením ze dne 4. června 1924 a to proto, poněvadž směnečný platební příkaz nebyl dlužnici Anně M-ové doručen do vlastních rukou a nemohl proto nabýti právní moci. Domáhá se tedy žalobkyně prohlášení exekuce za nepřipustnou pro nedostatek řádného exekučního titulu, tudíž z určitého jiného důvodu, než který mají na zřeteli §§ 35, 36 a 37 ex. ř., což zákon nevyklučuje (§39 čís. 5 ex. ř.). Nižšími soudy bylo zjištěno, že směnečný platební příkaz ze dne 24. května 1924 nebyl Anně M-ové doručen do vlastních rukou. Nemohl se proto státi pravoplatným, poněvadž Anna M-ová, pokud se týče její právní nástupci mohou ještě včas proti němu podati námitky, kdyby jim byl platně doručen. Směnečný platební příkaz, který nenabyl právní moci, pokud se týče proti němuž dosud nemohly býti podány námitky, není však exekučním titulem (§ 1 čís. 2 ex. ř.) a nemohla býti na jeho základě povolena exekuce (§ 7 ex. ř.). Stalo-li se tak přece, nemůže to býti na újmu dlužnici a to ani tehdy, kdyby byla za exekučního řízení předsevzala jednání, z nichž by mohlo býti po případě usuzováno na schválení předchozího řízení, poněvadž ani tím by nemohl býti nahrazen řádný a po zákonu jedině přípustný exekuční titul. Odvolací soud posoudil věc v podstatě správně po právní stránce, dovolání není odůvodněno a nemohlo mu býti vyhověno.

Čís. 6726.

Nejde o vyrovnací pohledávku, zavázal-li se dlužník zaplatiti daň, jež byla vyměřena teprve po zahájení (skončení) vyrovnání, třebas byla splatna před jeho zahájením.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1927, Rv I 1212/26.)

Žalovaný zavázal se žalobkyni mimo jiné nahraditi důchodovou daň za rok 1921. O jmění žalovaného bylo zahájeno vyrovnací řízení dne 13. prosince 1922 a skončeno dne 5. června 1923. Platební příkaz o vyměření důchodové daně za rok 1921 byl vydán dne 1. února 1925 a doručen žalobkyni dne 14. dubna 1925. Proti žalobě o vyplacení celé daně namítl žalovaný mimo jiné, že by mohl býti odsouzen nejvýše k zaplacení vyrovnací kvoty. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolatel hájí názor, jenž byl již oběma nižšími soudy správně vyvrácen, že pohledávka žalobkyně podléhá účinkům vyrovnání a že by mohl žalovaný býti odsouzen nejvýše jen k zaplacení vyrovnací kvoty.